

KOROŠEC

Uredništvo in upravnništvo v Velikovecu.

List izhaja vsak torek in petek.

Naročnina znaša: celoletno 12 K, polletno 6 K, četrtletno 3 K.

Velikovec, 30. julija 1920.

Cene inseratom: enostopna petilivrstna ali nje prostor
1 krono. Uradni razglasi po 2 K. Pri naročilu nad
10 objav popust.

Nemci pri plebiscitu strašno propadli! V Eupenu in Malmedy-u so dobili Nemci od 33.726 glasov samo 270, vsi drugi so glasovali za Belgijo!

Manifestacijski shod v Velikovecu.

Po noči je deževalo. Zjutraj je bilo nebo pokrito z oblaki in rosilo je po malem. Bali smo se že, da nam bo vreme pokvarilo naš shod. A Bog je bil, kakor pri vseh naših prireditvah, tudi tokrat z nami. Deževalo ni. Pač pa je bilo prav prijetno, da ni vroče solnce sijalo na vso ogromno množico na prostem Glavnem trgu.

Ob 8. uri so že jeli prihajati prvi vozovi iz bližnje okolice vsi v zelenju in v slovenskih zastavicah. Potem pa so prišli v nepretrgani vrsti — čez 250 — bogato okrašeni vozovi zavodnih slovenskih mož, žen, fantov in deklet južno Drave. Slovenska pesem je donela raz vsakega voza, majhne slovenske trobojnice so mahale v pozdrav in odzdrav. Prostrani trg se je polnil bolj in bolj. Viharni „Živijo!“ klici so pozdravljali še vedno od vseh strani prihajajoče vdeležence, da so žvenketale šipe in se tresle stare hiše, iz katerih so gledali Nemci in nemčurji v onemogli jezi na vse to ogromno valovanje.

Na trgu je bil postavljen oltar in sv. maša bi se bla imela vršiti ob 11. uri. A ker smo čakali še vdeležencev, ki so imeli priti z vlakom, se je za eno uro zakasnila. Pri maši so peli gg. pevci „Ljubljanskega Zvona“ ki so

priredili tu prejšnji večer koncert. Med mašo so prikoralali z velikansko trobojnico in kmetsko godbo udeleženci iz Vobr. Urnebesni „Živijo“ je pozdravil došlece iz tistih Vobr, ki so nekdanje veljale kot nepremagljiva nemškutarska trdnjava. (Od zdaj naprej bo to slovenska trdnjava.)

Po maši se pripelje na trg tovorni avto. Na tega so stopili govorniki. Okoli pa se je zgrnila vsa ogromna množica. Vse je tiščalo naprej, da bi ja boljše slišalo govornike. Nastala je taka gneča, da se ni blo skoraj mogoče ganiti.

Kot govorniki so nastopili le koroški rojaki in sicer po vrsti: gg. dr. Ravnik, župnik Arnuš, gđc. Pručnikova iz Žel. Kaple (v imenu ženske organizacije), gg. dr. Müller in akademik Ude (v imenu koroških prostovoljcev). Vsi govorniki so najodločneje protestirali proti odstranitvi demarkacijske črte med conama A in B. Kazali so na težke posledice, ki bi zadele prebivalce cone A v gospodarskem, pa tudi verskem in moralnem oziru, ako bi se demarkacijska črta odpravila. Ko je po končanih govorih g. dr. Müller prečital resolucijo (ki smo jo že priobčili) in vprašal množico, če jo sprejme, je pretesel orkan „Živijo!“ klicev ozračje. Tisoč in tisoč rok se je dvignilo pritrjevaje. Bila je to nepopisna slika, vredna, da se jo ohrani v spomin in upamo, da jo je fotograf srečno

vjel v svojo kamero.

Potem se uvrstila množica v sprevod po mestnih ulicah. Med petjem in godbo je korakalo 8000 navdušenih glasovalcev v dolgi vrsti skozi mesto. V neki ulici si je hotel neki Nemec ali nemčur ohladiti svojo jezo s tem, da je polil mimo idoče z vodo. Seveda so ga takoj dobili in ga vtaknili v zapor, kjer se je lahko popolnoma ohladil.

Tolike množice in tolikega navdušenja Velikovec menda še ni videl, odkar stoji. Veselih lic in polni nad, da bo naša zmaga na dan glasovanja kar najčastnejša, so odhajali vdeleženci na svoje domove, nesoč seboj novega veselja in novega navdušenja.

Tistim kmetom, ki se še niso spametovali.

Avstrijski trobentači vam trobijo na ušesa, da se kmetom v Avstriji bolje godi ko v Jugoslaviji, da je v Avstriji dovolj živine in žita in da so rekvizicije le prazen strah in tako naprej. Na „strahu“ in na „praznem“ je nekaj resničnega. Vsak avstrijski kmet ima strah pred rekvizicijami, prazni so pa hlevi in žitnice. Res je, da avstrijske oblasti kmete v coni B še precej šonajo, pa to le zato, da bi jih ohranili Avstriji naklonjene do plebiscita in da bi slepili kmete v coni

PODLISTEK.

Preljuba moja Mojca.

Če Pavliha sme šribat špelci v „Korošcu“, zakaj pa bi jaz ne smel tebi, saj te imam ravno tako rad, če ne še bolj ko Pavliha Špelo. Sicer imam pa tudi jaz ravno tako čiste namene kakor Pavliha. Denar, ki bi ga moral drugače dati za marke in pripapir, bom rajše zapil, ti si pa lahko „Korošca“ naročiš, če hočeš zvedeti kaj od mene. Saj si ga mora Špela tudi.

Danes ti pišem o lepi ovseti v Žvabeku, kamor me je pot zanesla v torek. Pa ne bodi huda, če nisi mogla zmenoj rajat, ampak so rajale z menoj

brhke Žvabečanke. Pa to vse skup ni nič, imam še druge reči na srcu.

Veš, da že dolgo rajžam po Koroškem in da mi z denarjem včasih že precej slaba prede. Večkrat moram jesti sam krompir. Ko sem prišel v Žvabek, sem pa čul o dober kup ovseti, ki se bo praznovala pri „Vertrauensmanu“. Poročila sta se ena fejest dekla in en fejest pub iz žvabeške fare in ker so Žvabekarji na dobrem glasu ter bo ovset „fost umasunst“, kakor je pravil „Vertrauensman“ sam, sem sklenil, da se enkrat pošteno najem in napijem, narajem in napojem. Bil sem seveda povabljen, ker tvojega Mihca povsod radi imajo.

„Vertrauensman“ mi je pravil, da pride dohtar Herbst pomagat rajat in da prinese seboj en žakelj tistih grošev, ki jih v Avstriji sestradani Nemci

skup nabirajo, potem pa pošljejo k nam v cono A, da jih tukaj Nemci zajejo in zapijejo. Nemcem v Avstriji ta gnar nič ne nuca, ker se tam tudi za drag gnar ne dobi ničesar za grlo ali za pod zobe. Ker je pa premalo Nemcev v coni A, zato pa smejo tudi Slovenci pomagat zapravljat te gnarje. Ni čuda, da se nas je še precej nabralo in da smo bili vsi prav veseli, da ga bomo lahko pili za nemški gnar. Ker ga sam nisem imel preveč, zato sem že res težko čakal, da pride naš dohtar. Ko sem zapučal že skoraj vse krajcarje pri tistem Francinu, ki ima veliki pomparton in na vsaki ovseti ljudi domu peglajta, če mu kaj stisnejo v roko, tedaj me je začelo malo skrbeti, kako bom plačal ovset in še huje — polke — ker moja družica strašno rada raja.

A. Po plebiscitu pa bi potem tudi v coni B pela šiba, če se ne izreče za Jugoslavijo. Sledile bi potem tem hujše rekvizicije. Sledeči resnični dogodek vas bo o tem prepričal: Posestnik pd. Stopičnik na Lobniku pri Žel. Kapli, trd Nemeč iz šentvidske okolice, se je mudil pred kratkim pri svojem očetu na zgornjem Koroškem. V tem času je prišla tja avstrijska žandarmerija rekvirirat telico. Posestnik prosi in roti žandarje, da je že oddal, kar mu je bilo mogoče, telico pa nujno potrebuje za domačo rejo. Žandarji so kmeta začeli pomirjevati takole: „Le dajte telico, saj pridemo kmalu v cono A, tam imamo toliko za rekvirirati, da lahko še vas za dosedanje rekvizicije odškodujemo. Zgornjo Koroško bomo pustili potem precej časa v miru.“

Ta dogodek vam jasno kaže, kaj vas čaka v spužani Avstriji. Spametujte se torej, dokler je še čas.

Zlobno ali smešno?

Ko so velikovski Nemci zvedeli, da se bo vršil v Velikovcu naš manifestacijski shod, so bili kar vsi iz sebe. Klicali so Boga in hudiča proti nam na pomoč. Ker jih pa ta dva — kakor pri vseh naših prejšnjih prireditvah — nista uslišala, so se obrnili na tretjo instanco, misleč, da bo ta bolj dostopna njihovim iskrenim prošnjam in vročim željam. Tako „wurde von hiesiger Agitationsleitung der Entente-Kommission nach Klagen urt gemeldet: Sonntag 24. 7. Demonstration von meistens Fremden in Völkermarkt — ca. 2000 —. Ein Mitglied der Kommission soll in Civil teilnehmen.“

Tako! Zdaj so pa čakali, kdaj bodo pridrdrali avtomobili iz Celovca. Pa „misije od nikoder ni“. Tudi ta tretja instanca se ni zmenila za njih obupne „Na pomoč“-klice.

Zdaj pa malo pojasnila k temu poročilu „Meistenteils Fremde“. Vi Nemci in nemčurji! Ali ste videli tiste bogato okrašene vozove, ki so prihajali v nepretrganih vrstah od vseh strani? Ali ste videli tisto ogromno množico — ne „ca 2000“, ampak več ko 8000 — ki je napolnila obširni trg? Da! Videli ste jo. Saj ste gledali pri odprtih in zaprtih oknih, skozi razpoke spuščeni zaves — ga. Relgeiz — in na trgu samem. Ali niso bile te

žene in dekleta, ti moške in fantje pravi pristni koroški domačini? Ko bi vi bili pošteni, bi rekli: Da. Tako pa vemo, da boste pisali v celovške „trompete“, da so bili „importierte“. Nič ne de! Ti „importierte“, katerih dedi in pradedi so prebivali po koroški zemlji od pamtiveka, vam bodo na dan glasovanja pokazali, kdo je bolj „ortsfremd“, ali oni ali vi.

Ein Mitglied der Kommission soll in Civil teilnehmen! Mi bi bili prav radi videli, da bi bila prišla vsa komisija, pa ne „in Civil“, ampak „in Uniform“. Bi bila vsaj spoznala mnenje prebivalcev cone A in slišala in videla, kako neustrašeno stoji koroški Slovenec na braniku svojih pravic.

Vi ljubeznivi nasprotniki! Pomagali si s tem niste nič. Nam ste hoteli škodovati, pa tudi tega niste dosegli. Storili ste tako, kakor tisti svetopisemski ljudje, ki so poklicali preroka, da bi proklel izraelsko ljudstvo. Prerok je sicer prišel, ali reči je moral: „Wie soll ich fluchen, wenn der Herr nicht flucht! Zum Segnen bin ich berufen und den Segen kann ich nicht hindern.“

Dreimal Geld

potrebujejo Nemci za plebiscit na Koroškem. Tako piše graška „Tagespost“ z dne 20. julija. Odkriti pa so, to jim je treba priznati! Mi pa vemo, da za avstrijski denar tako nikdo ne da nič, sicer bodo pa na „Vermögensabgabe“ tako izkrvaveli, da jim ne bo ostalo dosti. „Westungarn fällt uns glücklicherweise ohne Abstimmung zu.“ — tako piše „Tagespost“ — „bei den jetzigen Verhältnissen ist es mehr als zweifelhaft, ob es sich für uns entscheiden würde... es scheint in Ungarn wohllicher und besser zu werden als bei uns“. Torej Ogrji bi ne hoteli zlesti pod „Vermögensabgabe“ in rekvizicije! Ali mislijo nacejni res, da smo ravno mi Korošci tako zarukani, da jim bomo šli na lim?

Gospodarstvo.

Izplačevanje 20 % priznanic se bo objavilo pravočasno po občinah. Dokler še ni objavljeno, naj ljudje še ne prihajajo k davčnim uradom po denar. Ministrski svet je sicer stvar že sklenil, vendar pa še ni izšla tozadevna naredba.

Nakup plemenske živine. Te dni se po posebni komisiji nakupuje plemenska živina za Črnogoro. V poštev pridejo krave do štirih let, telice od enega leta naprej in biki v starosti od enega do dveh let. Kupovalo se bo izključno le živino enobarvnih pasem t. j. montafonske, pomurske, muriške in marijadvorske pasme.

Kraji, ki imajo odveč označene plemenske živine in kjer bi se lahko računalo vsaj na eden vagon živali, naj se prijavijo takoj po pristojni občini ali živinorejski zadrugi na poverjeništvu za kmetijstvo v Ljubljani. Predviden je nakup v okolici Sodražice. Št. Jurij ob juž. žel., Planina in v velikovškem okraju.

Varujte se nemško-avstrijskega denarja!

Zamenjava bankovcev je, razen desetakov in papirnatega drobiža, končana. Kedaj se zamenjajo še ostali avstrijsko-ogrski bankovci, ni znano. Prosimo vas pa, da zabičite koroškemu prebivalstvu, da se v svojem lastnem interesu varuje nemško-avstrijskega denarja, ker finančna uprava ne more več na noben način dovoljevati naknadnih uradnih zamenjav takega denarja, za jugoslovanski al pari že celo ne. Ljudstvo naj se opozori, da je po sedanjem kurzu naša krona trikrat toliko vredna kakor avstrijska in da vse kaže, da se bo razmerje še izboljšalo nam na korist. Kdor si pa kljub temu daje izplačevati avstrijski denar, dela na svojo odgovornost. Finančna uprava mu ne bo več krila izgube, ki bi ga doletela vsled takega nespametnega ravnanja. Predsedstvo delegacije ministrstva financ za Slovenijo.

Velikovški okraj.

Mali Šent Vid. Otvoritev in zatvoritev gostiln. Nemčurško gostilno pd. pri Krajcu — Krainerwirt — je naša oblast zaprla, ker je prišla do spoznanja, da mora biti obrtnik v pošteni Jugoslaviji poštenjak, ne pa plačan razširjevalec „Oslovske Trompete“. Na novo se je otvorila na predvečer sv. Cirila in Metoda gostilna v Rajnerjevi koloniji. Tudi mesarija se je otvorila v Malem Šent Vidu. Mesar Ogris je domačin in poštenjak. Ob priliki otvoritve nove gostilne

Svojo skrb sem zaupal „Vertrauensmanu“, ki pomaga Herbstu vahtat Dravo. Ta mi je prej rekel, da pride dohtar zjutraj, ko bo petelin prvokrat zapel. To pa zato, ker so bili Nemci zadnji čas bolj zaspani in so jim menda Slovenci ukradli v hauptlogarju v Št. Vidu vse generalštabskarte. Zato je prišel pefel od „ausšusa“ v Št. Vidu, da morajo Nemci zborovati v cono A odslej zmiraj — že, ko bodo petelini peli.

Mene pa to ni prav nič razveselilo, kar je „Vertrauensman“ koj spoznal. Ker je pa „cutalan“ za „Kleinarbeit“, mi je stisnil nekaj malega v levo roko: „Tu imaš malo „foršusa“ na Herbstovo kaso!“

Tak gnar pa menda nima božjega žegna. Radi tega sem tudi strašno težko čakal na prvi kikiriki. Parkrat sem pete-

linu na ranti posvetil s špilco pod kljun, da bi ga premotil, pa peti le ni hotel. Po strašno dolgem času je zapel prvič — drugič — tretjič. Kakor nora sva letela s „Vertrauensmanom“ ven na cesto, a žalostno sva morala oba zapeti: — oh njega — pa od nikodar ni!“

Sramotno je Herbst to noč pozabil vahtat Dravo. Raznesla se je celo novica, da so mu fantje v Dobu odnesli težek žakelj gnarjev ter mu prešteli vse kosti. Ko so si jih zapisali, so pa poslali Herbsta nazaj v lepi Pliberk. Za kosti bi mi še nič ne bilo, a gnar, gnar . . .

Pa moj strah je bil votel in prazen kakor moja „priftaška“. Moj „Vertrauensman“ mi je potem namreč med štirimi očmi zaupal, da si je Herbst že v nedljo vse zobe popipal in šel potem na mehko, tečno nemško košto. Gnarje je pa nesel

seboj. Ko sem to slišal, pa res ne vem, ali sem molil ali klel. Samo to vem, da mi moj „Vertrauensman“ potem ni dal niti krajcarja več na mojo moško besedo, čeravno je še nikoli nisem snedel.

Ko bi mi ne bil priskočil na pomoč en Hauptbindišar, bi bilo pa res slabo. Obljubiti sem mu moral, da mu bom štiri leta zastoj kosil (toliko je ovset koštala). Seveda sem rad storil, samo, da mi ni bilo treba dati nazaj, kar sem pojedel in popil. Rešen sem bil velike zadrege.

Sedaj pa vidiš, kako človeka lahko zmoti Herbstov žakelj in „drajtajčes bort“.

Štiri leta bom moral služiti ob košnji.

Sedaj te pa prav srčno pozdravim in ti naznanim, da grem jutri prvokrat na goro kosit.

Črez tri hribe in doline tvoj zvesti Miha.

se je nabralo 225 K za Ciril in Metodovo družbo. Srčna hvala!

Mali Šent Vid. Na predvečer sv. Cirila in Metoda so vrata v Nemško Avstrijo pokazala svoje slovensko lice. Komaj četrt ure od Lačenbergarije je gerelo samo v Malem Šent Vidu pet kresov. Naznanjali so Nemcem in nemčurjem, da so minili časi koritarstva. Daleč v lačenbergarsko deželo so se razlegale slovenske pesmi.

Mali Šent Vid. Naši „Vertrauensmänner“ so hoteli rešiti, kar se še da. Zbrali so se pred „Špricenhavzom“, da bi s šprico pogasili slovenske kresove. Pa šprica ni hotela funkcionirati, ker je hauptman Kranjc nemško komando pozabil, slovenske pa ne zna. Gospodje „Vertrauensmänner“, naročite si pri „National politischen Ausschub“ v Šent Vidu slovenske bukvice. Tam znajo že vsi slovensko, ker mislijo po plebiscitu prositi pri nas za službe. Pa poskusite še vi to!

Velikovec. (Koncert „Ljubljanskega Zvona“). V soboto, dne 24. t. m. so priredili pevci „Lj. Z.“ v tukajšni telovadnici koncert. Kljub skromni reklami, je vendar naše občinstvo posetilo prireditve v lepem številu. Le zadnji sedeži in stojišče so bili bolj prazni. V strahu, da bi ne bili zopet razočarani, so navzoči pričakovali njihovega nastopa. A ta strah je že pri prvi pesmi zgini popolnoma. Videli smo, da imamo pred seboj izvrstne pevce. Navdušenje je raslo od pesmi do pesmi. Vsaka je bolj ugajala, vsaka je bila bolj viharo aplavdirana. Ko je bil program končan, se občinstvo kar ni hotelo raziti, ampak je vedno še klicalo pevce na oder, da so morali dodajati nove pesmi. Imeli smo res pravi umetniški užitek in smo za to „Zvonu“ iz srca hvaležni. Da bi ga le kmalu zopet slišali na našem odru.

Zg. Sele. Hojset, na kateri smo se toliko časa kregali, da smo se stekli, znamo pa le samo mi napraviti, ki smo „tak“ bolj tajč. Pač ni šlo drugače. Godcey ni hotel nihče plačati, je pa camar dal 300 K, ker je birtinja že cveč huda bla. Ta čas je pa svat, Pibatarjev sin, svatinjo pregovoril, do katere ima samo camar pravico. Domu grede smo se pa kar na cesti sprijeli, tako, da bi bil še skoraj ženin tepen. Jaz sem pa že rajši Slovenka ko pa nemčurka. Na naših veselicah pa pojemo in se veselimo, tepemo se pa nak.

Labod. Dopisnik „Koroško Korošcem“ jo je zopet pogruntal. V 36. številu, dne 13. t. m. piše med drugimi lažmi, da so šli na kmetski tabor v Grebinj sami „importirani“ ljudje iz Laboda. Pribijemo samo, da so bili vsi udeleženci tabora domačini iz Libelič in labodske okolice.

Radi pa verjamemo dopisniku, da ga je začelo skrbeti, ker se v zadnjem času tudi v Labodu v narodnem oziru boljša. To so pa povzročili samo lažnjivi dopisi iz Laboda po celovških umazanih cunjah. Svetujemo omenjenemu dopisniku, naj se prihodnjič natančneje informira, kdo je bil in kdo ni bil na taboru in imena naj si bolje ogleda.

V prvi vrsti gerent Remic sploh ni bil navzoč, tudi od financarjev ni bilo nobenega tujca. Potem bi pa rad vedel, kje je ta zanimivi dopisnik videl post-

majstróvo ženo. Tretja laž je glede g. Runsch, pd. Bertl. Je pač vsem znano, da se imenovanemu ni zaplenilo ničesar, ampak ima vse še danes. Ta umazani list protestira tudi proti temu, da bi se nosilo okrog ime Labod. Naj bo čisto miren! Mi tega imena ne bomo tako onečastili, kakor dopisnik s svojimi lažmi. Pač pa bi lahko mi protestirali proti temu, da prinaša lažnjiva „Oslovska Trompeta“ naša imena posebno pa od dopisnikov, ki jih niti ne pozna. Ker mi je pa g. dopisnik že dal ženo, pa naj ostane „postmeister Globoček z ženo“!

Iz Grebinja. „Lausmannschaft“, list vseh lažnivcev piše 12. junija, da gerent ni hotel dati moke neki ženi, ki je že tri mesce bolna in ima tri sine (vse po tri) in so bili vsi trije prej pri folksverovcih, sedaj so pa prišli domu. Rekel ji je baje, da za Nemce nima moke. Jaz pa dobro poznam to žensko. Plankensteinerjeva Meta je, piše se Duller, rada veliko govori, pa malo resnice pove. Laž je, da bi jaz Nemcem ali pa njej, ki je čista Slovenka, ne hotel dati moke. Res je pa, da sem ji rekel, naj gre kupit moko v Nemško Avstrijo, ker se je hvaležila, da je tam boljši kup in da se je dosti dobi. Rekla je tudi, da je prišlo 90 vagonov moke v Lofntol — Bilo je to koncem maja. Res je tudi, da ji nisem hotel dati toliko, kolikor je zahtevala za svoje tri sine, ker živi eden pri svojem majstru, drugi je pa v važenberški občini. Mati je pa dobila moko vsak čas, če sem jo le imel. Če je pa nisem imel, nisem bil kriv sam, ker nikoli nisem obljubil, ali se zavezal, da bom sam hodil na Hrvaško ali v Banat ali pa na Dunaj po moko. Rekla je tudi, da se travniki ne smejo prej kositi, da pride komisijon Travniki so že pokošeni, kaj bo pa sedaj Meta naredila? Gerent.

Libuče. Gotovo ste že slišali o razmerah v Libučah, da se v vasi nahaja nekaj „pristnih Nemcev“, katerih stariši niti niso znali slovensko, ampak samo nemško. In tile „Nemci“ zdaj celo govorijo za silo nemško, vsaj toliko, da razumejo tudi tiste nemške letake, ki se sem pa tja najdejo po vasi, da jih celo tolmačijo z vnemo sosedom in prijateljem, ki mogoče ne znajo toliko nemško ali pa, da imajo lasten zaklad takih letakov in obdarujejo z njimi razne omahljivce. Da celo toliko, da lahko pošlje v „Landsmannschaft“ kakšno kratko notico, recimo o krompirju, ki se meče kuram in ki ga pa potem pobere uboga ženica.

Poleg tega pa znajo tudi čisto dobro slovensko, posebno članke v „Koroško Korošcem“ prav dobro razumejo, v gostilni ali na kegljiščih znajo zahtevati pijačo slovensko, dokler so trezni, kakor pa se ga malo nalimajo, pa se spomnijo na svojo „nemške“ stariše in mogoče na svoje rdeče kravate.

Te ljudi seveda mi poznamo, ki živimo med njimi, za druge pa bi priporočal sledeče sredstvo, kako se jih lahko spozna: V Libučah imamo za vasjo do Tunela veliko občinsko gmajno. Tam se je vsa leta že pasla velika skupna čreda goved in konj, pod varstvom skupnega vaškega pastirja. Toda letos — čreda je razdeljena; ena manjša, navadno na levo proti Zdovcu in ena večja na desno. Vsaka čreda ima svojega pastirja oziroma ta manjša jih ima več. Desno večjo čredo varuje znani Rezarjev Franc, prav miren človek, ne posebno nadarjen, vsekakor pa dober pastir.

Zdaj pa pojdi vprašat pastirje leve manjše črede, čegavo živino pasejo in slišal boš imena tistih „pristnih Nemcev“ o katerih sem prej govoril. Ta čreda je res majhna, čeravno so dotičniki hoteli na vsak način za njo pridobiti še živino sosednih kmetov. Ampak niso imeli sreče.

Kaj pa, če bi to drugače napravili! Živine niste dobili, dajmo povišati število pastirjev na toliko, da bo prišel na vsako goved en pastir — in krasna bo ta čreda. Če Vam primanjkuje pastirjev, Vam priporočam sledeče: Ciglarjev Franc ima gotovo poleg posla na železnici toliko časa, da bo delal lahko družbo tej čredi. Saj tudi zdaj najde dosti časa za pösle, za katere pač gosp. prožni mojster ne bi smel izvedeti. Še bolj pripraven za ta posel pa bi bil njegov brat Tevž, „ferboltar“ pri Hrustu. Tam na gmajni med čredo v tistem potoku, kjer imajo raki mlade, si lahko opere svoj umazani gobec in si obrusi svoj dolgi jezik. Poleg tega pa lahko trosi Zdovčevim kokošim krompir, mogoče pride zopet kdo mimo, ki ga bo pobral. Razumeš, Tevž?

Zdaj pa še enega, ki bo čredo skupaj držal in trobil na rog. No saj imamo muzikanta, stari Vajcar — kot nalašč. Saj trompeta je menda že zarjavela.

Pa še za zabavo bo treba skrbeti! Že vem — Mlinarjev Francej, da bo svojo rdečo kravato bike dražil — to bo hec!

In kdo bo miril? Zato pa je najboljša kaka ženska, prav mirnega in tihega značaja, ki se ne vznemirja in razbujta čez nič in drži svoj nežni jeziček lepo za zobmi. Pa težko bo tako najti — aha, jo že imamo — naj bo Osrbanca. Tam lahko premišluje o preteklosti, sedanjosti in o bodočnosti, tam si lahko težko vest izprašuje in se dostojno pripravi na pokoro za grehe, ki jih je rodila njena neumnost in zabitost.

Tako, Vajcar, zatrobi, čreda pa lepo v vrsti ven na gmajno! Samo pazite, da Rezarjevega Franca preveč ne razdražite, sicer bi mu padlo v glavo, da postavi za Vašo čredo iz cunj in starih jank strašilo, ki bo podobno Vašemu članu nežnega spola.

Boroveljski okraj.

Bistrica v Rožu. Naš veleznani nemčurček Valentinič se je izkazal zopet enkrat prav junaškega. Kakor navadno se ga je zopet preveč napil ter je v svojem velikanskem navdušenju za Nemško Avstrijo potegnil hlače „dol“ in pokazal „golo“. Andrejček si je menda mislil, da so na Bistrici še sami njegovi pristaši, pa to pot se je hudo namazal. Nekaj treznih ljudi mu je pomagalo k desetdnevne mu „počitku“ v Borovlje.

Andrejček, kaj neki si nam hotel pokazati s tem? Aha, že vemo, nemško kulturo! Andrejček, ali še nisi opazil, da te imajo fantje iz cele fare za zabavo in da je tvojega poštenega brata v Svečah sram pred teboj? Pusti no že enkrat svojo hujskarijo in bodi pameten, bo več profita!

Št. Ilj. Tako lepega pranganja na Homcu še menda nihče ne pomni, kakor je bilo letos, dne 4. julija. Zgodaj zjutraj se je že začelo pripravljati ljudstvo za odhod v daleč na okrog znano cerkvico k „Materi Božji“ na Homec. Procesija je odšla iz Št. Ilja ob 7. zjutraj. Dekleta so nosila vence. Med potjo je svirala godba požarne brambe. Za njo so se vrstile par za parom članice našega Ženskega društva. Z vrhu stolpa na Homecu nas je pozdravila slovenska trobojnica.

Po službi božji je bilo zborovanje govoril je g. Brandtner. Med govorom je hotel delati zgago Rumpoltov Tonček zato jih je potem zvečer dobil od naših zavednih fantov tja, kjer najbolj zaleže. Med zborovanjem so članice prodajale šopke, za katere se je nabralo nad 300 K. Vsem prisrčna hvala! Na Klopicah so menda nemčurji zvečer hajlali in plesali. Ni čuda, slovenski fantje so bili vsi v Št. Ilju, zato so oni zajci lahko uganjali svoje komedije.

Svetna vas. „Šiba božja tepe nem-čurje“, tako pravijo ljudje. Ko so prišli v Rož po novem letu l. 1919 folksverovci, sta jim pomagala pri tem dva moža iz naše vasi s tem, da jim je dal eden na razpolago brod čez Dravo, ki se nahaja pod vasjo, drugi pa jih je na tihem prepeljal. Ti utihotapljeni folksferderbovci so lezli potem dol po logu in so zavratno napadli Jugoslovane. Tedaj je dobil polkovnik Lavrič strel v trebuh, poročnik P. Sirknik pa je dobil kroglico v grlo in je umrl. In glej čudo! Eden izmed zgoraj imenovanih pomagalcev je zbolel hitro tako močno v trebuhu, da je moral v Celovec v bolnišnico, kjer so mu morali nemški zdravniki trebuh dvakrat popolnoma razparati. Drugi pa je zbolel hitro nato v grlu. Zdravniki so mu dejali: druge pomoči ni, kakor pa da si pusti prerezati goltanec. To ga „morda“ reši. Drugače je smrt neizogibna. Po dolgi muki je sedaj res umrl. Pokopali smo ga ob veliki udeležbi. Ali pa so se spomnili božje šibe tudi oni pogrebci, ki se še do sedaj niso izpametovali in ki imajo taka srca, da bi znali izdati našo domovino, če bi nanesla prilika? Ali vejo, da je izdajalstvo tudi to, če govorijo zoper Jugoslavijo? Ali pomislijo, da je zna kaznovati božja šiba na grozen način, da jim segnije jezik? V trebuh vstreljeni polkovnik Lavrič je po silnih mukah ostal živ — na trebuhu zboleli je po groznih operacijah okreval; v grlo vstreljeni poročnik Sirknik je umrl — na grlu zboleli mož je umrl. Ali to ni jasn opomin za vse izdajalce domovine, pa naj so v Svetni vasi ali pa drugod? Na naši strani je pravica, na naši strani je tudi Bog! In ker je na naši strani Bog, se nam ni treba bati ne hudiča, ne pekla!

Dnevne vesti.

Klub kolesarjev in motociklistov „Ilirija“ v Ljubljani priredi v nedeljo, dne 1. avgusta veliko propagandno dirko v Velikovec. Prišli bodo čez Jezersko skozi Žel. Kaplo, štajerski dirkači pa preko Dravograda. Korošci! Pozdravljajte jih po vsej poti, koder bodo vozili!

Posebni vlak na 1. slovenski orlovski tabor v Mariboru vozi v nedeljo, dne 1. avgusta ob 1. uri zjutraj iz Grabštajna in dospe v Maribor ob 4. uri 50. min. Ker se slovesnosti prične ob 7. uri zjutraj, naj se vsi udeleženci iz Koroške peljejo s tem vlakom.

Korošci se vračamo isti dan s posebnim vlakom, ki odhaja iz Maribora (in sicer iz koroškega kolodvora) ob 22. uri 15. min. (četrt na ednajst ponoči) in dospe v Grabštajn ob 4. uri 28. min. Vsek naj napiše na taborsko izkaznico s črtilom svojo ime! Pridite v narodnih nošah!

Najlepše letovišče
v Jugoslovanski Koroški je
„Klopinjsko jezero.“
Izvrstna oskrba. Pojasnila daje
ravnateljstvo hotela „Klopinjsko jezero“

Posestvo malo, vzamem v najem ali g kupim. Naslov pove uprava „Korošca“.

Ženitna ponudba. Ekonom, 32 let star, podjeten, treznega značaja, gospodarski organizator — z večjim premoženjem v gotovini želi v svrhu ženitve znanja z gospodično ali vdovo primerne starosti, ki bi imela posestvo gostilno ali kaj sličnega. Posredovanja dobrodošla. Resne ponudbe se prosijo na upravo „Korošca“ pod „Jugoslovan 1920“.

Izgubila se je usnjata ženska račna torbica v nedeljo 25. 7. od dravskega mostu do Velikovec. Pošteni najditelj naj jo vrne proti dobri nagradi na: Krajevni odbor nar. sveta Šmihel pri Pliberku.

Primešaj krmi Mastin!

V smislu odloka deželne vlade za Kranjsko v Ljubljani z dne 18. julija 1899., št. 10.595, ki mi ga je mestni magistrat ljubljanski izporočil dne 28. julija 1899., št. 25.255, smejo dietetično sredstvo Mastin, redilni prašek, za prasice in za vsako živino, lekarnarji, trgovci, drogistii in kramarji prosto prodajati. Mastin je kot prosti obrtni predmet oglasen. V Ljubljani, dne 3. avgusta 1900., mag. opr. št. 28.561.

Ako Mastina v lekarnah in trgovinah ne dobite, ga naročite po pošti. 5 zavojev Mastina stane K 30-50 poštne prosto na dom.

Mazilo zoper garje
(naftol-mazilo) uniči pri ljudeh garje, lišaj, srbečico, kožne bolezni in izpuščaje; pri živini uniči garje. Lonček tega mazila velja po pošti 12 K 50 v.

Lekarnar Trnkoci
v Ljubljani (Slovenija) zraven rotovža.

Prodaja lesa. Iz gozdov Ludovika Wittgensteina na Koroškem se proda na Svinji planini pri Grebinju 950 m³ mecesnovih hlodov, v okolišju Sel nad Borovljami 400 m³ smrekovih in mecesnovih hlodov ter 800 prn. večinoma mehkih drv; v občini Šmarjeta v Rožu 800 m³, v občini Slov. Plajberk 1000 m³, v občini Loče pa 600 m³ smrekovega in mecesnovega okroglega lesa. Tudi se odda več vagonov smrekovega lubja.

Ponudbe naj se pošljejo do vstetega 10. avgusta 1920 državnemu nadzorništvu za Wittgensteinovo veleposestvo v Borovljah, kjer dobijo interesi tudi vsa potrebna pojasnila.

Prodaja lesa. Iz gozdov Alfreda Voigta na Koroškem se proda v revirju Ljubelj 1000 m³, v revirju Sele-Kot pa 800 m³ smrekovih in mecesnovih hlodov ter 300 prn. mehkih in trdih drv.

Ponudbe naj se pošljejo do vstetega 10. avgusta 1920 na državno nadzorništvu za Voigtovo veleposestvo v Borovljah, kjer dobijo interesi tudi vsa potrebna pojasnila.

Telefonska knjiga za Maribor, Koroško, Štajersko in Prekmurje izide v kratkem času. Določne cenjene tvrdke, ki želijo oddati inserate v to knjigo, naj blagovoljivo vposlati naslov na Anončni in informacijski zavod „Vedež“, Maribor, Gregorčičeva ul. 6, tel. 132.

Pozor! Slovenski urar. **Pozor!**

Naznanjam slavnemu občinstvu otvoritev svoje delavnice za popraviljanje ur vsake vrste in sistema. Potrudil se bom, da ustrezem sl. občinstvu hitro in zanesljivo, ter prošim za obisk. Avberšek Gaspar, urar, Velikovec, v Čarfovi hiši.

Išče se **kojarski pomočnik** proti dobri plači. Sprejme se tudi kolarski vajenec. Vpraša naj se Velikovec št. 63.

Manufakturno blago

po znižani ceni

je dospelo iz inozemstva in se dobi pri

I. N. Šoštarič, Maribor

Gosposka ulica 5.

Zastopstvo tovarne klobukov Valentin Maček v Domžalah

se nahaja

v **Mariboru, Slovenska ulica 15.**

Sprejma popravilo, čiščenje, barvanje i. t. d. vsakovrstnih damskih in moških klobukov ter naročila na nove.

Cene brez konkurence! Postrežba točna!

Štampilje vseh vrst in
pečate iz medi za pečatni vosek
dobavlja najhitrejše in najcenejše

Ludovik Šef, Maribor
Prešernova ulica 1.

Tovarniška zaloga papirja in specialna trgovina pisarniških potrebščin.

Mariborska eskomptna banka, podružnica Velikovec

Telefon št. 7 (interurban).

Mestni trg št. 141.

Račun pošt. ček. urada SHS v Ljubljani: 11.695.

Centrala Maribor

Podružnica Murska Sobota

sprejema vloge na knjižice in tekoči račun proti najugodnejšemu obrestovanju; dovoljuje vsakovrstne kredite pod najugodnejšimi pogoji; akreditivi na vsa tu- in inozemska mesta.

Podružnica izvršuje vse v bančno stroko spadajoče posle.

Blagajna je odprta od 1/2, 9. do 12. ure in od 15. do 16. ure (3. do 4. ure popoldne).

Izvršuje nakazila v tu- in inozemstvo. Kupuje in prodaja devize, valute in vrednostne papirje ter eskomptira trgovske menice. Daje pojasnila vsak čas brezplačno.